

FACES

Català

BEATRIZ OLABARRIETA

GIRA TOT GIRA

CICLE COMISSARIAT PER MARC NAVARRO

20.12.2019 - 22.3.2020

Beatriz Olabarrieta s'apropa a l'acte comunicatiu com un fenomen discordant en què la veu no correspon al relat i l'escriptura no equival a cap idioma que puguem reconèixer. L'estratègia de transmissió sembla respondre en les seves propostes a la urgència i la precipitació, més que no pas a una intenció comunicativa. La inoperància d'aquest procés elemental ens condueix a escenaris en què la necessitat de dir es troba amb la impossibilitat que la informació es transfereixi de manera eficient, de manera que el llenguatge dona pas a l'imprevisible. Quan la comunicació ja no transmet experiències notables és quan queda constituïda com una eina adequada per construir experiències inèdites. És a dir, quan el llenguatge ja no es limita a una funció representativa és capaç de produir qualsevol cosa.

La suspensió dels nostres codis habituals transforma la comunicació escrita i verbal en un complex i esforçat exercici gestual, gairebé gimnàstic. És per aquest motiu que la traducció adquireix una condició coreogràfica en les propostes d'Olabarrieta; la traducció entesa com un espai de conciliació que manifesta alhora una dominació i una uniformització. Aquest seguit de protocols que ens condueixen a variar significats o a generar-ne de nous posa en relleu la performativitat de l'acte comunicatiu i ens conviden a qüestionar el vessant poètic i polític de la traducció. En un escenari de negociació obligatòria entre espècies, entre màquines i humans o entre artistes i institucions, dialogar implica una voluntat d'ajustar el nostre vocabulari a paràmetres que vetllin per la familiarització i la comprensió mútua. Una adaptació que afecta el nostre lèxic, i en el to i la forma, el nostre discurs.

A *Faces*, Olabarrieta s'interroga sobre aquesta constant adaptació, sobre l'efecte mutant

del diàleg i sobre el govern i l'administració de les nostres identitats. El rostre ha esdevingut la interfície d'accés a una identitat que reconfigurem constantment, una carcassa que editem convenientment per mostrar-nos en públic o per diluir-nos. No ensenyar el rostre sovint s'interpreta com un gest sospitos que sumeix els subjectes sense cara en una massa indefinida, sense presència individual. Quan accedim a mostrar-lo, en canvi, quan el difonem mitjançant les nostres xarxes o quan és analitzat biomètricament per instruments de reconeixement facial, activem mecanismes d'identificació taxonòmica que s'esforcen a inscriure'ns en categories tan objectables com el gènere o l'estat anímic. Ocultar la nostra identitat o modificar-la fins a fer-la invisible ens situa en els marges del marc institucional, corporatiu i governamental, contextos que s'articulen a partir d'una imatge estable que garanteix una representativitat i una exposició pública exemplar.

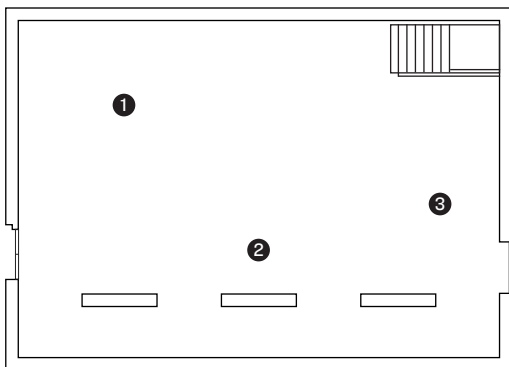
Juntament amb el nom propi, el rostre constitueix el suport essencial del subjecte, però no són la parla i l'escriptura processos que també defineixen de manera radical la nostra singularitat? Per a Olabarrieta, la construcció de la identitat va estretament unida a la necessitat de comunicar-nos, de trobar l'altre. Sota aquesta premissa, juga amb les nostres expectatives tot inserint en l'espai expositiu pistes falses i documents ambigus que desdibuixen el límit entre realitat i ficció, entre públic i privat. Un emmascarament que, com el rostre, es debat entre allò natural i allò construït, allò mitològic i el que és mecànic.

Olabarrieta infiltra els seus projectes en l'espai expositiu com si fos un organisme parasitari: assimila la seva arquitectura i la modifica tot apoderant-se del seu propi llenguatge. Una simbiosi que ens condueix a dubtar sobre les

condicions arquitectòniques preexistents i les intervencions atribuïbles a l'artista. A *Faces*, l'Espai 13 queda dividit per una construcció sense «dins» ni «fora» que supedita les nostres accions i itineraris a la seva autoritat. L'escriptora Kathy Acker afirmava que tot llenguatge pressuposa una comunitat i que sense l'altre res del que es diu té sentit. Per a Olabarrieta, la pèrdua del llenguatge i la impossibilitat de dir van associades a la fragmentació d'una realitat concreta. Una desterritorialització que ens obliga a imaginar formes de relacionar-nos amb l'entorn i de

fer-nos presents al marge del relat biogràfic, del dictat d'allò intel·ligible. *Faces* ens convida a establir relacions entre objectes i imatges partint de consideracions físiques i perceptives. Tanmateix, ens recorda que imaginar maneres no-tan-còmodes de llegir, veure i transitar constitueix un revulsiu necessari contra l'ús pervers de la paraula i contra la nostra passivitat. Per mantenir-nos conscients cal que aprenguem a dir de nou, a mirar més enllà de l'evidència, a posar en dubte la forma més adequada.

Marc Navarro Fornós

Faces es presenta en dues localitzacions de la Fundació Joan Miró: d'una banda l'Espai 13 i, de l'altra, la Biblioteca.

Espai 13

- ① *This is not a carpet*, 2019
- ② *This is not a blanket*, 2019
- ③ *This is not a coat*, 2019

Biblioteca

20/12/2019 - 17/1/2020 - *Voice boxer, Chapter 1*, 2019
20/1 - 21/2/2020 - *Voice boxer, Chapter 2*, 2019
24/2 - 20/3/2020 - *Voice boxer, Chapter 3*, 2019

Horaris Biblioteca:

De dimarts a divendres, de 10 a 14 h i de 15 a 18 h
Dilluns, de 10 a 14 h
Accés gratuït

CRÈDITS: Edició de vídeo: Jasmine Johnson. Agraïments: Cim d'Àligues (Sant Feliu de Codines)

#GiraEspai13

Fundació Joan Miró

* J... Barcelona

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038
T +34 934 439 470
info@fmirobcn.org

Amb la col·laboració de:

Sabadell
Fundació

www.fmirobcn.org

